

tinget, ikke med Hensyn til Forretningsgangen for Sogneraadens Vedkommende have forandret det allerringeste i, hvad der var foreslaaet fra Folketingets Side, da Forslaget sidst var til Behandling her. De Forandringer, der ere satte ind i Landstinget, angaa i alt væsentligt kun Forretningsgangen for Politimestrenes Vedkommende. Landstingsudvalget siger i sin Betænkning, at dets Ændringer ikke ere af nogen større Betydning og nærmest gaa ud paa at supplere og tydeliggøre forskellige Bestemmelser i Lovforslaget. At de gaa ud paa at supplere Bestemmelserne, kan ikke bestrides, men hvorvidt de tydeliggøre Lovforslaget, turde være et andet Spørgsmaal. Jeg tror, at Landstinget paa mange Punkter ikke har været særlig heldigt med sine Bestræbelser for at tydeliggøre Lovforslagets Bestemmelser. Jeg skal nu omtale Lovforslagets enkelte Paragraffer med de Forandringer, som ere komne ind i Landstinget; saa vil det straks ses, at Landstinget i hvert Fald i Retning af at tydeliggøre ikke overalt har været saa heldigt, som det kunde ventes, navnlig naar der er Tale om at forandre paa de Punkter, hvor det gælder Politimestrenes Forretningsgang, da de jo i Landstinget have haft en Politimester til Ordfører. I § 2, som omhandler det Bidrag, der i Almindelighed gaar under Navnet af Barselfærdsbidraget bestemmes i Overensstemmelse med den gældende Lov, at Moderen har Lov til at fordre Halvdelen af de særlige Udgifter, Barselfærden har medført for hende, udredet af Barnefaderen. Der havde vi foreslaaet, at samme Ret skulde Fattigvæsenet have, naar det helt eller delvis havde udredet Omkostningerne ved Barselfærden, men Landstinget har sat ind, at denne Ret kun tilkommer Fattigvæsenet over for Barnefaderen. Jeg er tilbøjelig til at antage, at det er i Strid med Fattiglovens Bestemmelser, at Omkostningerne ved Barselfærden ikke ere Genstand for Refusion, men hvile paa Opholdskommunen; jeg skal dog ikke opholde mig ved, hvorvidt denne forandrede Bestemmelse stemmer overens med Fattiglovens § 44. Jeg har forstaaet denne Paragraf saaledes, at det *kun* var Udgiften til Jordmoderen, og ikke tillige Udgifter foranledigede ved, at Barne moderen ikke har haft det nødvendige Tøj, eller at hun maaske har maattet leje sig ind et Sted, der var Genstand for Refusion, men det kan jo være, at jeg tager fejl deri. Enten det nu forholder sig saaledes eller ikke, saa gør det, som er sat

ind af Landstinget, ikke Sagen tydeligere, thi naar der i Forvejen er sagt, at det er Moderen, der kan fordre det udredet af Barnefaderen, og der saa siges, at den samme Ret tilkommer Fattigvæsenet over for Barnefaderen, saa vil det være omtvisteligt, om ikke denne Ret kan gaa saa vidt, at Fattigvæsenet ogsaa kan paalægge Faderens Forsørgelseskommune denne Udgift. Jeg ser nok, at der i Betænkningen staar, at der ikke i Henhold til Fattiglovens § 44 skal kunne rejses Spørgsmaal om at faa disse Udgifter refunderet hos Faderens Forsørgelseskommune, men det kan ikke ses af den Bestemmelse der er sat ind af Landstinget. Imidlertid vil det jo eventuelt kunne klares ved en ministeriel Skrivelse. Det spiller altsaa ingen stor Rolle, jeg har blot villet vise, at man i Landstinget ikke har været særlig heldig med Hensyn til Tydeliggørelsen. — I § 3 er der ingen Forandring. — § 4, som gaar ud paa at bestemme, hvorledes Moderen har at forholde sig, naar et Bidrag ikke er blevet betalt, bestemmer, at hun kan henvende sig til Politimesteren om forskudsvis Udbetaling. Der har Landstinget indsat, at Forskuddet ikke maa være for kortere Tid end et halvt Aars Bidrag. Man er i Landstinget gaaet ud fra, at dette vilde være en Lettelse for Politimesteren, idet det vilde være uoverkommeligt for ham, naar det ved frivillig Overenskomst eller Resolution var blevet bestemt, at Bidraget skulde udbetales fjerdingaarvis eller endog maanedsviis; men som det staar her, er det langt fra blevet tydeligt, at dette er Meningen. Jeg gaar ud fra, at hvis en Barnefader er tilpligtet at betale fjerdingaarvis og undlader at betale det første Fjerdingaar, men betaler i det andet, har Moderen alligevel Ret til at faa Bidraget for det første Fjerdingaar; ellers vilde en Alimentant altid kunne undgaa at betale Halvdelen af sit Bidrag, naar han var dømt til at betale fjerdingaarvis, og saa vilde Moderen i Henhold til den Bestemmelse, her staar, ikke kunne faa Bidraget for det Fjerdingaar, for hvilket han ikke havde betalt. Det kan jo ikke være Meningen, men særlig tydeligt er det ikke blevet i Loven, at det ikke skal forstaaes paa denne Maade. — Jeg kommer saa til Ændringerne i § 5. Det er vist dem, som har voldet de største Betæneligheder hos de ærede Medlemmer, som i forrige Rigsdagsamling behandlede Lovforslaget i Folketingets Udvalg. Vi havde nemlig i Fjor bestemt, og det er vedtaget igen i Aar,